

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΕΘΝΟΣ ΚΑΙ ΚΟΜΜΑ

Δέν πήγα τή Δευτέρα στό Στάδιο. Ἄν και Βενιζελικός, νόμισα πὼς ἡ παρουσία μου δέν εἶταν ἀπαραιτήγη γιὰ νὰ λαμπρυνθεῖ ἡ γιορτή, κ' ἔτσι, ἀκολουθώντας τὴν ἀκατάσχετη στοργή μου πρὸς τὴ μοναξιά, πήρα ἕνα φίλο μου, ἀντιβενιζελικό, και τραβήξαμε πέρα ἀπὸ τὸν Ἰποδρόμιο, στὴ «Σπηλιὰ τοῦ παπᾶ Λευτέρη».

Ἀπὸ τὸ τραῦ ἄκουγα μερικούς νὰ ξελαϊμαίνονται φωνάζοντας: Ἐλιά, Ἐλιά! και ἀναρωτιώμουνα ἀν εἶναι Ἑλληνες, και ὅταν πηγαίναμε πεζοί, στὴν κατσκοπισμένη δημοσίᾳ, πέρασε ἀπὸ μπροστά μας ἕνα αὐτοκίνητο, και οἱ ἐπιβάτες του φωνάζανε: «Κάτω ὁ πόλεμος!». Κ' ἐγὼ δέν ἀναρωτήθηκα ἀν εἶναι Ἑλληνες, μὰ σιγοψιθύρισα: Εἶναι ἄνθρωποι!...

Μὲ τὸ φίλο μου, κάτω ἀπὸ τοὺς ἐνκάλυπτους τῆς «Σπηλιᾶς» και πλάι στὴν κατάξερη ἀκροποταμιά, δὲ μιλήσαμε πολιτικά. Τοῦτα μοναχά:

— Κάτι κατάφερε και αὐτός!... εἶπε ὁ φίλος μου.

— Σπολλάτη σου!

— Μὰ τὸ κόμμα του;

— Ἄσ' τα! Ἄσ' τα!...

Και ὁ φίλος μου ἄφρισε και ξεκολοιήσαμε τὴν κουβεντούλα μας γιὰ τοὺς ἐνκάλυπτους, γιὰ τὴ ρομαντικὴ αὐτὴ μοναξιά, γιὰ τὸ δηλητήριο τῶν Βοργιών πὸν με μορφὴ ἀστακού τοῦ κουτιοῦ μᾶς σερβίρισε τὸ περιποιητικώτατο γκαρσόνι — μόνο πὸν δὲ μᾶς ἔδειρε! — και γιὰ τόσα ἄλλα ἀσήμαντα μικροπράματα.

Τὸ βράδι πὸν χωριστήκαμε μὲ τὸ φίλο μου, και γύρισα σπιτι μου, περνώντας ἀπὸ τὸ Ζάππειο, ἄκουσα μερικούς νὰ φωνάζουν: Ἐλιά, Ἐλιά! και ἄλλους νὰ φωνάζουν: Ζήτω ὁ Γούναρης! και συλλογίστηκα:

— Δέν μπορούσανε αὐτοὶ οἱ χριστιανοί, γιὰ μιὰ μέρα μοναχά, γιὰ σήμερα, νὰ ξεχάσουν πὸς εἶναι ἀντιβενιζελικοί, ὅπως τὸ ξέχασε και ὁ φίλος μου, και νὰ θυμηθοῦν πὸς εἶναι Ἑλληνες; Δέν μπορούσε νὰ σῆσει τὸ Κόμμα, γιὰ μιὰ μέρα μοναχά, μπροστά στοῦ ἔθνος;...

Τὸ ξαίρω. Ἐχουν τὶς πίκρες τους οἱ ἄνθρωποι, ἔχουν τὰ φαρμάκια τους, οἱ περισσότεροὶ ἀπ' αὐτούς, τὸ ἀναγνωρίζω, ἔχουν κνηγηθεῖ ἄγρια, ἔχουν ἀδικηθεῖ, ἴσως νᾶχουν ἀνταμώσει και αὐτοὶ κανέναν κ. Καμπίρη στοῦ δρόμο τους, και νὰν τοὺς ἔχει ἐκνευρίσει.

Και τοὺς ξεχνάει κανεὶς τοὺς Καμπίρηδες τέτια μοναδικὸ φαινόμενο στοῦ κόμμα μας. Ὑπάρχουν και ἄλλοι Καμπίρηδες, ἴσως περισσότεροὶ ἀπ' ὅσοι χρειάζονται γιὰ νὰ χαντακώσουν ἕνα κόμμα.

Μὰ τοὺς ξεχνάει κανεὶς τοὺς Καμπίρηδες τέτια μέρα. Ξεχνάει τὸ αἰτομό του. Ξεχνάει ὅτι ἔπαθε και ὅτι ὑπόφερε. Και θυμᾶται μοναχά πὸς εἶναι Ἑλληνας. Κι ἀν δέν τοῦ πᾶει ἡ καρδιά νὰ φωνάξει: Ζήτω ὁ Βενιζέλος! δὲ φωνάζει ὅμως και: Ζήτω ὁ Γούναρης! Μόνο τὸ πολὺ — πολὺ, ἀν ἀκολουθεῖ μιὰ ἀνθρωπιστικὴ ἰδεολογία, ἀντὶ νὰ φωνάξει: Ζήτω τὸ

ἔθνος! κτλ., μπορεί νὰ φωνάξει, ὅπως οἱ ἐπιβάτες τοῦ αὐτοκίνητου:

— Κάτω ὁ πόλεμος!

Ὁ καρτηλιανόφτης τοῦ
"Ἄγων... Σὺμμεῖνος"

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΣΠΗΛΙΟΥ ΠΑΣΑΓΙΑΝΗ: «Ἀντίλαλοι, Δάκρυα, Γελαδάρης». Ἀθήνα 1920.

ΒΑΣΙΛΗ ΡΩΤΑ: «Τὸ τραγούδι τοῦ Καμπούρη και ἄλλα τραγούδια». Ἀθήνα 1920.

— Δέκα χρόνια ὕστερ' ἀπ' τὸ θάνατο τοῦ Σπῆλιου Πασαγιαῆ, εἶδε τὸ φῶς τὶς τελευταῖες αὐτὲς μέρες, ἕνα βιβλίον, πὸν φροντισμένη περιμάζεψε, μέρος ἀρκετὸ ἀπὸ τὴν ποιητικὴν ἐργασίαν τοῦ μᾶς ἄφρησε. Ἡ ποίηση τοῦ Πασαγιαῆ μὲ τὸ καθάριο λαϊκὸν τῆς χρῶμα στοὺς «Ἀντίλαλους», και μὲ τὴν ὑψύτερη ψυχικότητα στὰ νεώτερα τραγούδια του, ἔφερε στὴ νεοελληνικὴν τέχνην μιὰ νότα γερῆς, ἀδρῆς και φροντισμένης δημιουργίας. Ἄμυ τὸ ἔργο του φανεῖ ὀλάκερο, ἡ κριτικὴ θὰ μιλήσει ἀναλυτικὰ γι' αὐτό, ὅπως τοῦ ἀξίζει.

— Ὁ γνωστός στοὺς ἀναγνώστες τοῦ «Νουμᾶς», νέος ποιητὴς Βασίλης Ρώτας, κικλοφόρησε τὴν πρώτην του ποιητικὴν συλλογὴν. Τὸ ταλέντο του εἶναι ἄδολο, ἡ ποιητικὴ του ἔκφρασις ἀληθινή, μὲ ὅλη τὴ σκληράδα τῆς, τὸ ὕφος του ἰδιότυπο και ὁ σίγῃος του γεμᾶτος και προσεχτικὰ δουλεμένος. Διακρίνουμε στὴν τέχνην του μιὰ λυρικὴ ἔκστασις, βαθύτητα ποιητικὴν, μὰ πὸν δέν ἔχει πάρει πάντα τὸ ἀπαράτητον καταστάλαγμα, πρὶν διατιπθεῖ στὰ καθέκαστα ποιήματα. Ἡ ὀρμὴ τῆς ἐμπνεύσεως δέν ἔχει τὴν προπύμνη ἀπόστασις ἀπὸ τὴν γαλήνην τῆς ἐκτέλεσεως. Κι ἡ γνήσια ποιητικὴ του μπόρεσις, δείχεται σὲ διάφορους τόνους μέσα στοῦ βιβλίου του, πὸν περιέχει ποιήματα ἀξιόλογα, δείγματα τῆς ἐργασίας ἐνὸς νέου ποιητῆ ἀξίου πολλῆς προσοχῆς. Τυπώνουμε δῶ ἕνα τραγούδι του μὲ τὴν ἐπιγραφὴν: «Μπερεχόφρε».

Στὴ λαμπρόφωτη σάλα συναγμένοι
μὲ φλύαρη ὁ καθένας μας κακία,
πὼς μείναμε βουβοὶ και μαγεμένοι
μὸλις πῆρε νὰ ὑφάινει ἡ θέρα ἡ θεία!

Κι ἀπὸ γλύκα και πόνο κάθε πνεῦμα
τώρα λεύτερο πέταξε ὡς τ' ἀστέρια,
κ' εἴχαμε ὄλο στὰ μάτια τὸ ἴδιο βλέμμα,
σὰ νὰ σφιχτοπιανόμεστε ἀπ' τὰ χέρια.

ΣΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Τὸ τραγούδι τῆς ἀγάπης πὸν λησμονάει, τοῦ Vlatinch.

— Και τὸ τραγούδι πὸν θυμᾶται, τοῦ Nicolas Beauvain. — Τὰ νεοελληνικὰ γράμματα στὴ δεκαπενταήμερη ἐπιθεώρηση τοῦ «Mercure de France».

— Νὰ ἀκόμα ἕνα ποιῆμα πολεμικόν, ἀπλὸ και γεμάτο σιγκίνηση, πὸν δημοσιεύει μαζί μὲ ἄλλα τὸ περιοδικὸν «Ἀξιόν», και πὸν βέβαια δὲ θᾶρεσε στοὺς φιλοπόλεμους. Ὅμως ἡ τέχνη τῶν στίχων εἶναι πλα-

τείά σάν τή φύση καί στούς καμπους της καί στίς πλαγίες της υπάρχει βοσκή γιά όλα τὰ γούστα· ὁ καθένας μπορεί νά διαλέγει. Ἐμεῖς διαλέγουμε σήμερα τὸ παρακάτω τοῦ ποιητῆ Vlaminck πού ἀνεξάρτητα ἀπὸ κάθε τεντέντζα μᾶς φάνηκε ἄξιο προσοχῆς :

Οἱ ἄντρες φύγανε,
οἱ γυναῖκες ἔκλαψαν,
ἔβαλαν τὰ τσουράπια
μέσ στοὺς ταγάρι,
τὸ ψομί,
τὸ λουκάκι
καί τὴν ὀκιά τὸ κρασί,
μὰ δὲν εἶπαν τίποτα.

Ἐγραψαν :
πρόσεξε νὰ μὴν κρυώσεις,
εἶναι μιὰ ὑπόθεση τριῶν μηνῶν...
Ἡ νοσοκόμα περιμένε τὸν πληγωμένο,
ὅπως κι ὁ χασαπογιατρός...
κι οὔτε μιὰ δὲ φώναξε ;
Φτάνει !

Ὁ φαντάρος ἦτανε ὁ φτωχὸς συγγενής,
ὁ θεὸς τῆς ἐπαρχίας,
σάν πέρασ' ἕνας χρόνος,
ὁ γέρο παπούς,
στὸν πόλεμο.

Ἐκείνεσ τοῦ ἔστειλαν τσοκολάτες
καθὼς καί καπνό·
Οὔτε μιὰ δὲν ἔλεγε :
Φτάνει !

Γύρισε πίσω !
Καμπόσοι εἶχανε δολοφονήσει τὸ Ζωρές,
ἄλλοι δὲν πεινούσανε πιά.

Ἐτρωγαν κρέας γερμανικό
μέσ στὰ πολεμικὰ δελτία.
Ἡ Τζένη, ἡ Ἀλίκη κ' ἡ Μαρία
τᾶπαιζαν
μὲ τοὺς Ἀγγλους,
μὲ τοὺς Ἀμερικανούς·
καμιά δὲν ἔλεγε :

Γύρισε πίσω !
Ἀἰχμάλωτος,
σακάτης,
νεκρός !

ἢ κι ἀκόμα
ἴσως χαμένος !
Ἵπομονετικὸς, ὁ φαντάρος ξαναγυρίζει.

Ὅμως οἱ γυναῖκες
δὲν τὸν περιμέναν πιά !

— Νὰ θυμώσει κανεὶς μὲ τὴν ἀστασία καὶ μὲ τὴν λημοσύνη αὐτῶν τῶν γυναικῶν ; Ἀχ, ἡ ζωὴ εἶναι τόσο λίγη καὶ τόσο γεμάτη ἀπὸ πίκρες ! Ἐδνυχισμένοι ἐκεῖνοι πού δὲν περιμένουν πολὺ ! Ὅμως πόσες ἄλλες ψυχές δὲν ἔχουνε συντριφτεῖ γιὰ πάντα, περιμένοντας τοῦ κάκου τοὺς ἀγύριστους — πόσες μάννες προπάντων. Ὅσῳπο ποσο γλυκὸ τὸ ἀντάμωμα, ὅ-

ταν ὁ θεὸς τοῦ πολέμου ἐπιτρέψει τὸ ξαναγύρισμα, γιὰ κείνους πού πιστὰ περιμένονται !

Κ' ἐπειδὴ ἤρθε σήμερα ὁ λόγος γιὰ τοὺς χωρισμούς τοῦ πολέμου, ἰδοὺ ἀκόμα καὶ μερικοὶ σχετικοὶ, ὄμορφοι καὶ κάπως παράξενοι στίχοι τοῦ Νικολά Μπωντιέν ἀπὸ τὸ περιοδικὸ «Λὰ Βί Ντὲ Λέτρ», πού γι' αὐτὸν μιλήσαμε στὰ προπερασμένα μας σημεῖα :

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΣΕΝΑ

ΜΟΥ ΓΡΑΦΕΙΣ :

Ἡ ἐξοχὴ εἶναι ὠραία,
ὁ οὐρανὸς γεμάτος χελιδόνια
κ' ἡ καρδιά μου πλημμυρισμένη ἀπὸ συγκίνηση.
Ὅμως τί πόνος νὰ νείρομαι δίχως ἐσένα,

— μέσ στοὺς πράσινους ἀγρούς —

ὅπου μολοντοῦτο λάμπει στῆς πίστης τὸν οὐρανὸ
ἡ ἐλπίδα μιᾶς καλῆς εἰδησης !

Οἱ κερασιές εἶναι ὀλανθισμένες,
ἡ γῆ — χαραγμένη ἀπὸ τὸν ἥλιο —
ρίχνει τὴ χρωματιστὴ κλίμακά της

— γαλανό,

— κίτρινο,

— πράσινο μαλακὸ σάν τὴν καρδιά μου·

κι ἂν οἱ μηλιές εἶναι λευκές σάν τίς νύφες,

ἡ πασκάλια μυρώνει τὸ περιβόλι,

ὁ κάμπος φορᾷει τὰ γιορτινά του,

ὁ μαῦρο-κότσουφας τραγουδαί μ' ὄλη του τὴ φωνή :

—Κοῦ! κοῦ!

ντιὰ ντιλί

χτς ἰλί,

τὰ τριαντάφυλλα εἶναι μπουμπουκιασμένα

καὶ τὸ ἄρωμα τοῦ γιασεμοῦ

μὲ τυρανναί

—κουρασμένη,

—ποδοπλάνταχτη.

Ἵπάρχει στὸ γύρισμα τοῦ δρόμου
πού πάει ἀπὸ τὸ Σαλέ στὸ Πραντίν,
ἕνα παλιὸ περιβόλι, ὅπου καθεμέρα
πηγαίνω καὶ θυθίζομαι στὴν ἀγάπη μου,
καὶ ὄνειρεύομαι μέσ στοὺς σμαραγδένιο πλαίσιο πού
(σχηματίζουν) τὰ τριγύρω βουνάκια.

Μάτσα μάτσα φυτρώνουν ἐκεῖ μέσ οἱ νάρκισσοι,
εἶναι ὄμορφες μέρες,
οἱ φραουλιές εἶναι ἀσπρες μέσ στὰ πράσινα βλα-

(στάρια,

ἡ καρδιά μου τραγουδεῖ — ἡ ἠχώ ἀποκρίνεται,

ἡ ὄρα κυλαίει ἀπαλά ἀπαλά,

καὶ τὰ τρασινισμένα δρομᾶκια

μιλοῦνε κάτι λόγια βαθιά.

ΧΤΕΣ

Ξαναδιάβαξα τὰ γράμματά σου

— μ' εὐλάβεια—

καθισμένη κάτω ἀπὸ τὴν κληματριά μὲ τὰ μακριὰ
(κυρτὰ κλαδιά,

καὶ ἀργὰ ξεκούκωξα

—πότε σιωπηλά σιωπηλά,

—πότε φωναχτά,

τὸ γλυκὸ κομπολόγι ἀπὸ τὰ λόγια σου
— ἐκεῖνα τάγαπημένα λόγια ἀγάπης ποὺ κάνουν νὰ
(τρεμουλιάζει τὸ εἶναι μου.

Μοῦ ἔλεγες :

— «Θάρρος ! ζυγώνει ἡ ὥρα
ὅπου θὰ ξαναβροῦμε πάλι τὴν ὄσση τῶν χαδιῶν!...»
Κ' ἦτανε γιὰ μένα μιὰ ἀνοιξη μέθης,
ποὺ ἀνάμια τὸ εἶναι μου τὴ θυμάται.

ΤΩΡΑ

μὲς στὸ βράδι ποὺ κατεβαίνει,
σοῦ γράφω βασανισμένη ἀπὸ ὅλη τὴν ἀνησυχία τῆς
(ἀνοιξης,
ὁ ἀέρας εἶναι γεμάτος ἀγωνία ἀπὸ τὸ κράξιμο τῶν
(περιστεριῶν....

ὦ ἀγάπη μου,
— ὦ ἀγάπη μου — ἂν ἤξερες,
σ' ἀγαπῶ τόσο !

Ἡ ὉΡΑ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΚΑΙ ΚΛΑΙΕΙ ΤΗ ΣΤΕΡΗ-
(ΣΗ ΣΟΥ.

Σ' ἀγαπῶ !
μὰ προτοῦ νὰ σ' ἀφίσω,
θέλω,
ὅπως τότε ποὺ πρωτομολογήσαμε τὸν ἔρωτά μας,
νὰ σοῦ δώσω ὅ,τι ἔχω πρὸ καλύτερο

ΣΙΩΠΗΛΑ.

— Στὸ δευτέρου τεύχος τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ «Με-
κὴρ ντὲ Φράνς» δημοσιεύει, κάτω ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸ
ψευτόνομα Δημήτριος Ἀβτεριώτης, ὁ Γάλλος λογο-
γράφος Φιλέας Λεμπέγγ ἕνα ἀπὸ τὰ χρονικά του,
ποὺ μ' αὐτὸ ἀπὸ καιρὸ πληροφορεῖ τὸ ἀναγνωστικὸ
κοινὸ τοῦ ἐκλεχτοῦ γαλλικοῦ περιοδικοῦ γιὰ τὴν πνευ-
ματικὴ κίνηση τῆς συγκαταρτινῆς Ἑλλάδας. Ἡ ἐργα-
σίᾳ αὐτὴ τοῦ κ. Λεμπέγγ γίνεται μὲ πολλὴ ἀγάπη
καὶ εὐδυνειδησίᾳ καὶ ἂν παρουσιάζει, ὅπως σὲ πολλὰ
πράγματα παρουσιάζει, κάμποσες ἑλλειψεις καὶ ἀτέλει-
ες, αὐτὸ πρέπει νὰ ποδοθεῖ, θαρροῦμε, στὸ γεγονός ὅ-
τι οἱ Ἕλληνες συγγραφεῖς δὲ φροντίζουν ὅλοι νὰ στέλ-
νουνε τὰ ἔργα τους σὲ πρόσωπα ποὺ — ὅπως οἱ κ. κ.
Λεμπέγγ, Νεμό, στὸ Παρίσι, Ντέτερνιχ, Στάινμετς
στὴ Γερμανία, κτλ. κτλ. — διαφέρονται καὶ παρακο-
λουθοῦνε τὰ συγκεκριμένα ἑλληνικὰ γράμματα καὶ πρά-
ματα.

Στὸ τελευταῖο τοῦτο χρονικὸ τοῦ κ. Φ. Λεμπέγγ,
μνημονεύεται μὲ λίγα λόγια ἢ ἀερευνα γιὰ τὴς μελλον-
τικῆς κατεύθυνσης τῆς φιλιῆς τῶν Γραμμάτων τῆς
Ἀλεξάνδρειας τὸ βιβλίον τοῦ κ. Ζερβού γιὰ τὸ Μιχα-
ῆλ Ψελλό τοῦ κ. Μπούτουρα γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτη-
μα ἢ διὰ τὴν τοῦ κ. Γκόλφη γιὰ τοὺς ποιητὰς Μαλα-
κάση καὶ Πορφύρα τὰ ποιήματα τοῦ κ. Γρυπάρη, τὰ
«Δεκατετράστιχα» τοῦ κ. Πολυμᾶ τὰ ποιήματα τῶν
κ. κ. Καράβα καὶ Σαντορινίου οἱ κ. κ. Α. Σικελιανὸς
καὶ Εὐαντρὸς Ἄρης τὰ «Τραγοῦδια τοῦ Φελλάχου»
τοῦ κ. Μπρισματζάκη τὸ «Πλάξ στὴν Ἀγάπη» τοῦ κ.
Ταγκόπουλου οἱ «Παλιὰ ἀγάπες» τοῦ κ. Καρκαβί-
τσα, καὶ τὰ «Ζωῆς ὄνειρα» τοῦ κ. Γιαλούρη. Ὅλα τὰ
κάπως ἀνόμοια καὶ ἄνισα κοντὰ κοντὰ, δὴλως πολλὰ ἔξ.

χωρίσιν καὶ προσεχτικὸ χαρακτηρισμό. Γιὰ τὸ «Πλάξ
στὴν Ἀγάπη» τοῦ κ. Ταγκόπουλου γράφει :

«... Ἔτσι πρέπει νὰ τοποθετήσουμε πλάξ στὴν
«Κερένια Κούκλα» τοῦ Χρηστομάνου καὶ στὴν «Ἀ-
γνή» τοῦ Ψυχάρη, τὸ νέο ρομάντζο τοῦ Ταγκόπουλου
«Πλάξ στὴν Ἀγάπη», ποὺ τὸ διακρίνουν ἢ φίνε ψυ-
χολογικὴ ἀνάμνηση, μιὰ μεγάλη εὐλιζίνειναι στὴν πε-
ρατήρησιν, καὶ καποια αἰσθηματικὴτητα, στὴν ὁποία
δὲ μᾶς εἶχε ἴσαμε τώρα συνηθισμένους ὁ πολεμιστῆς
τῶν κοινωνικῶν δραμάτων».

Γιὰ τὰ «Δεκατετράστιχα» ποὺ ἀναφέρει μιλών-
τας γιὰ τὰ σονέτα τοῦ κ. Γρυπάρη, λέει μονάχῃ :
«Ὅμως ἰδοὺ ποὺ ὁ Κωστής Παλαμάς, ποικίλοντας
ἀκόμα μιὰ φορὰ τὴν τεχνολογία του, μᾶς μαθαίνει
μὲ τὰ «Δεκατετράστιχα» του τὸ πὼς εἶναι δυνατὸ νὰ
πλατύνει τὸ εἶδος αὐτὸ ἴσαμε τοὺς πρὸ μακρῶν ὀρί-
ζοντες τοῦ αἰσθηματος καὶ τοῦ στοχασμοῦ».

Καὶ τελειώνουμε μὲ τοῦτα τὰ λόγια τοῦ Γάλλου
χρονικογράφου γιὰ τοὺς ποιητὰς Μαλακάση καὶ Πορ-
φύρα :

«Εἶναι γνωστὸ τὸ παθητικὸ καὶ λιγὸλογο τελέντο
τοῦ ποιητῆ τῶν «Ὁρῶν» καὶ τῶν «Ἀσφοδέλων», τοῦ
μεταφραστῆ τῶν «Στροφῶν» τοῦ Μωρεάς. Αἰτός, εἰ-
λικρινὸς καὶ ἀληθινός, κατέχει τὸ μυστικὸ τῆς χάρις,
ποὺ εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ μέτρου, καὶ διακρίνεται σὲ
ψυχικὰς εἰκόνας. Ὁ ὁμιλητῆς (δηλ. ὁ Ρήγας Γκόλ-
φης), εἶδει τὸ τί χρῶσται ὁ ποιητῆς στὸ Μεσολό-
γι, τὴν πατριδα του, καθὼς καὶ στοὺς προδρόμους του
στὸ δημοτικισμό. ... Γιὰ τὸ Α. Πορφύρα, παιδί τῆς
Χίος, ὁ Ρήγας Γκόλφης εἶδει τὴς βαθειὰ προσωπι-
κῆς χάρις του, τὸ νοσταλγικὸ αἶσθημα, ποὺ δὲ φτάνει
στὴν ἀπελπισία, παρὰ τὸ ἐναντίον εἶναι γιομάτο ἀπὸ
ἐναν παλμὸ ὄνειρου καὶ ἔτοιμο νὰ μᾶς ἀνοίξει, συνε-
παίροντάς μας σ' ἕνα ἐνθουσιασμὸ ἀγάπης, τὴς πόρ-
τες τοῦ φιλοσοφικοῦ στοχασμοῦ. Ὁ Πορφύρας λα-
τρεῖ τὴ φύσιν καὶ στέκει σκιμμένος πάνω ἀπὸ τὸ
αἰώνιο καὶ πολλαπλὸ μυστήριόν τῆς ἐκεῖ τοποθετεῖ τὸ
δράμα τῆς ἴδιας του τῆς ψυχῆς. ... Ὁ Ρήγας Γκόλ-
φης ἔκανε ἕνα πετυχημένον χαρακτηρισμό, λέγοντας
πὼς ὁ Μαλακάσης καὶ ὁ Πορφύρας εἶναι, μέσθ στὸ
νεοελληνικὸ λυρισμό, οἱ πρῶτοι μελικοί ποιητῆς. Ὁ
Ἀνακρέωντας εἶναι ὁ πρόγονός τους».

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΩΔΕΙΟΝ

Ὅδος Φειδίου 3

- Τακτικαὶ ἐγγραφαὶ ἀπὸ 2 Σεπτεμβρίου.
- Ἐναρξὶς μαθημάτων 16 Σεπτεμβρίου.
- Εἰσηγήριοι ἐξετάσεις 17, 18 καὶ 19
Σεπτεμβρίου.

Πληροφορίαι 9—12 π. μ. καὶ 4—7 μ. μ.

(Ἐν τῆς Γραμματείας)